

Sicer pa jo tudi njena zunanost, oblika, tisk in sestava obsojajo. «Lirika najmladih» me poučuje, kako ne sme biti sestavljena antologija, posebno ne antologija mladih in najmlajših.

Anton Ocvirk.

Stjepan Mihalić: Grbavica. Pasionska igra. Karlovac. 1929. Str. 38.

Mihalićeva «Grbavica» je preočit dokaz avtorjeve nejasnosti v ideji in nezmožnosti v izvedbi, kajti pisati v monologih in dialogih, še ne pomenja ustvariti dramskega dela. Avtor se bori še z izrazom in vsebino ter zato ne more ustvariti ne močne ne svojelastne drame. Najsi se v predgovoru, ki je avtorjev avtoportret, z močno gesto brani evropskih vplivov, me ni preveril, da je «Grbavica» pokušaj novog. Vse bolj čutim, da je avtorju te igre več za politično tendenco ideje nego za umetniški izraz življenja. Dokaz so predgovor in igra sama. Na žalost je «Grbavica» še polna «evropskih vplivov» (Toller i. dr.) in ni tako samolastna, kot misli Mihalić, saj je v vrsti tistih del sodobne literature, ki neprestano dokazujejo, da živi na zemlji del ljudi dobro drugi slabo. Zato so njegove osebe le okosteneli nosilci pisateljevih miselnih tendenc. Tako je «Grbavica» komaj medel odblesk pravih del te vrste.

Anton Ocvirk.

Jakša Kušan: Smrt mladosti. Burleska u jednom činu. Predgovor B. Jevtić. Sarajevo. 1929. Str. 30.

Enodejanka začetniškega iskanja, prežeta z refleksi iz sodobne nemške dramske produkcije, stilno neokretna in neužitna, razodevajoč avtorjevo nepojmovanje odra in njegovo neumetniško hotenje. Burleska «ideje», ki okrinkuje papirnate obraze neživih oseb, neresničnega junaka in njegovo mladost, ki govori kot političen govornik o plehki idejci, ki naj bi bila simbol mladega in idealnega življenja. Problemov, etike in morale dela ne vidim, o kateri ve B. Jevtić tako na široko govoriti: vidim samo slabo prebavljeno miselnost sodobne politične tendence. Tudi problem uprizoritve, ki ga v predgovoru razvija B. Jevtić, ni tu pereč, ker postane nevažen, čim se človek zave, da je delo nezrelo. Vsa analiza o «unutarnjem dialogu», o «dialogu između praktičkog i idealnog» je tu odveč, ker je ta burleska res «smrt mladosti».

A. Ocvirk.

G L O S E

K sporu zaradi Gradnikove «Kitajske lirike». V tej zadevi je izročil Mile Klopčič, recenzent Gradnikove knjige v Ljubljanskem Zvonu (št. 3 in 4), uredništvu odgovor na repliko Mirana Jarca. V tem odgovoru izvaja M. Klopčič med drugim: «Odklanjam mnenje, da bi moral vzeti Gradnikove prevode kot izvirne slovenske pesmi. Kolikor sem jih le primerjal z nemškimi, so (ali vsaj hočejo biti) točni prevodi prevodov ali prepesnitev. (Glej primere na str. 196. in 249. moje ocene. Prav radi tega sem jih navedel.) — Jarc citira konec Gradnikovega prevoda Jesenski metulj ter mi ga po svoje, učeno razlaga. A ta razlaga bi še držala za Gradnika, nikakor pa ne more veljati za Pfizmaierja. «Hundertklatfrige Fichte» vendar ni isto kot «tisočletni jêla» in ne more pomeniti «vrste znova in znova pojavljajočih se individualnih... rastlin», kot bi to želel in kot nam skuša sugerirati Jarc. Prav izraz «hundertklatfrige Fichte» daje stavku (Man sieht nicht, dass der tausendjährige Storch oftmals aufsitzt auf der hundertklatfrigen Fichte) barvo ironije. Če pomislimo še, da so Pfizmaierjevi prevodi dobesedne interlinearne verzije, je prav mogoče prevesti ta stavek z: Redkokdaj vidimo, da poseda tisočletna štokrlja na stoklaftrski smreki, — kar bi bil tudi povsem logičen zaključek pesmi. To odgovarja tudi prevodu «nekega» Woitscha (ki je znanstvenik, ne pesnik!), ki sem se jaz opiral nanj. — Ker so vse Jarčeve trditve šibke, je h koncu udaril še po mojih